

i w każdym wypadku:

- obciążenie pozwanych poniesionymi przez skarżących kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty, które co do zasady są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-147/18, *APG Intercon i in./Rada i in.* lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2018 r. – Diusa Rendering i Assograssi / Komisja

(Sprawa T-201/18)

(2018/C 166/56)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Diusa Rendering Srl (Piacenza, Włochy), Assograssi – Associazione Nazionale Produttori Grassi e Proteine Animali (Buccinasco, Włochy) (przedstawiciel: adwokat M. Moretto)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że Komisja Europejska naruszyła obowiązki, które ciążyą na niej na podstawie rozporządzeń nr 1069/2009, nr 178/2001, nr 999/2001, a także ogólnych zasad niedyskryminacji i proporcjonalności, przez to, że nie poddała pod głosowanie komitetu regulacyjnego na podstawie procedury, o której mowa w art. 5a decyzji 1999/[468]/WE, projektu środków mających na celu zweryfikowanie zakazu wywozu nawozów organicznych i polepszaczy gleby zawierających przetworzone białka zwierzęce uzyskane z materiałów kategorii 2, zawartego nadal w art. 43 ust. 3 rozporządzenia nr 1069/2009;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący twierdzą, że podczas gdy do roku 2011 wywóz do krajów trzecich nawozów organicznych i polepszaczy gleby uzyskanych z produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego kategorii 2 (lub 3) był dozwolony, z wyjątkiem jedynie zakazu wywozu nawozów organicznych i polepszaczy gleby zawierających przetworzone białka zwierzęce (PBZ) pochodzące od przeżuwaczy, w następstwie wejścia w życie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21 października 2009 r. określającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 (rozporządzenie o produktach ubocznych pochodzenia zwierzęcego), oraz w wyniku braku przyjęcia przez Komisję niezbędnych przepisów wykonawczych wywóz do krajów trzecich nawozów organicznych i polepszaczy gleby uzyskanych z materiałów kategorii 2 jest dziś zakazany. Zakaz ten ma w dalszym ciągu zastosowanie, chociaż niemal wszystkie państwa członkowskie mają aktualnie status krajów o niskim ryzyku BSE a standard międzynarodowy określony przez OIE (Office international des épizooties) nie przewiduje podobnego zakazu dla nawozów organicznych i polepszaczy gleby pochodzących z krajów, które posiadają taki status.

Poza tym zdaniem skarżących, chociaż Unia zakazuje wywozu nawozów organicznych i polepszaczy gleby uzyskanych z materiałów kategorii 2, nawet jeżeli pochodzących z państw członkowskich o niewielkim ryzyku, to jednak zezwala ona na wprowadzanie do obrotu i stosowanie tych produktów na swoim terytorium; uznaje ona w ten sposób, że w rzeczywistości nawozy organiczne i polepszacze gleby uzyskane z materiałów kategorii 2, wyprodukowane zgodnie z przepisami rozporządzenia nr 1069/2009 i rozporządzenia Komisji (UE) nr 142/2011 dnia 25 lutego 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 określającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, oraz w sprawie wykonania dyrektywy Rady 97/78/WE w odniesieniu do niektórych próbek i przedmiotów zwolnionych z kontroli weterynaryjnych na granicach w myśl tej dyrektywy (Dz.U. 2011, L 54, s. 1), nie stanowią ryzyka dla zdrowia ludzi i zwierząt.

Według skarżących podczas gdy Unia nakłada bezwzględny zakaz wywozu nawozów organicznych i polepszaczy gleby, o których mowa, zezwala na przywóz z państw trzecich, w tym z krajów o kontrolowanym lub nieokreślonym ryzyku, nie tylko produktów spożywczych i pasz, które mogły być uzyskane dzięki użyciu nawozów organicznych i polepszaczy gleby pochodzących z krajów trzecich, które nie zapewniają bezwzględnie tego samego poziomu bezpieczeństwa co poziom gwarantowany w wypadku nawozów organicznych i polepszaczy gleby wyprodukowanych w Unii, ale również na przywóz żywych zwierząt i świeżego mięsa zwierząt (świń i drobiu), które mogły być karmione bezpośrednio paszami pochodzącymi również z materiału przeżuwaczy.

Straty ponoszone przez przedsiębiorców Unii z powodu zakazu wywozu nawozów organicznych i polepszaczy gleby uzyskanych z produktów ubocznych kategorii 2 są ogromne.

Zarzuty i główne argumenty są podobne do tych, które podniesiono w sprawie T-189/18, Lipitalia 2000 i Assograssi/ Komisja.

W szczególności podnoszone jest naruszenie art. 43 ust. 3 i art. 52 ust. 4 rozporządzenia nr 1069/2009.

Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2018 r. – Bruel/ Komisja

(Sprawa T-202/18)

(2018/C 166/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Damien Bruel (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat H. Hansen)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadą;

w konsekwencji

— stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 18 stycznia 2018 r., zatytułowanej „Decyzja Sekretarza Generalnego wydana na podstawie art. 4 szczegółowych zasad wykonania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001” w związku z naruszeniem art. 4, 6 i 9 rozporządzenia nr 1049/2001, a także art. 47 karty, art. 6 europejskiej Konwencji praw człowieka, zasady równości broni oraz obowiązku uzasadnienia;

w każdym wypadku:

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;

— zastrzeżenie dla skarżącego wszelkich pozostałych praw, roszczeń, żądań i środków prawnych.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 i 9 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43; sprostowania: Dz.U. 2010, L 271, s. 20; Dz.U. 2013, L 333, s. 83).
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 6 rozporządzenia nr 1049/2001.